

Tavaszi versek

Tarbay Ede: Felhő táncol

Felhő táncol az ég alján,
öt pici bodra öt kislány.

Nap tüze fényes hajfonatuk,
szél-fiú fűz rá gyöngykoszorút.

Galamb röppen a vállukról,
tollpihe hullik a szárnyukból.

Öt pici táncos felhő-lány
nevet és dalol az ég alján.

Kányádi Sándor: Májusi szellő

Almavirággal
futkos a szellő,
akár egy kócos
semmirekellő.

Kócosnak kócos,
de nem mihaszna,
okot nem ad ő
soha panaszra.

Fütytyöget olykor,
mintha ő volna
a kertek kedves
sárgarigója.

Meghintáztatja
ágon a fészket,
leszáll a földre:
fűhegyen lépked.

Illeg és billeg,
s ha dolga nincsen,
elüldögél egy
kék nefelejcsen.

Zelk Zoltán: Alszik a szél

Alszik a szél, föl se kelt,
olyan kedve van ma,
a vihar is lehevert,
a szél öreganyja.
Alszik az egész család,
nem fut a szellő sem –
mitől csörre hát az ág,
levél mitől zörren?

Nem egyébtől, két madár
repül éppen erre,
az egyik a hársra száll,
a másik a cserre.
Jó a hárs is, a cser is
a fáradt madárnak,
azon is, meg ezen is,
pihenőt találnak.

Éppen arra jártam én,
fák alatt megállva,
hallgatóztam a szavuk,
ha “csűr” volt, ha “csír” volt,
tanum rá a kakukk
szóról szóra így volt.

Kányádi Sándor: Margaréta

Hatalmas nagy szalmakalap,
alatta valaki halad.
Azt mutatja a viselet,
hogyan az utas kislány lehet,
kislányra vall a ruhája
s a kalap nagy karimája.
Arra vall a járása is,
bizonyára ebédet visz,
különben nem volna nála
se kisleány, se kosárka.
Meg-megáll szusszanni egyet,
aztán kaptat föl a hegynek.
Olykor vigyázattal lép át

egy-egy nyíló margarétát.
Le is szedné, ha nem volna
mindkét keze megpakolva.
Addig-addig incselegnek,
míg a kislány gondol egyet,
s mert a keze foglalt, így hát
leharap egy margarétát.
És boldogan mezítlábal
foga között a virággal.

Osvát Erzsébet: Tavasz a várva várt...

Ki csalogat
napsugarat?
Távolba szállt
madarakat?
Ki festi az eget
kékre,
hóvirágot
hófehérre?
Ki ad bársonyt
a barkákra,
zöld ruhát a
fázó fákra?

Tavasz ő,
a várva-várt.
Végre, végre
ránk talált!
Örülnek a
gyerekek:
vetnek
cigánykereket.